

SYLVIA DAY

Rabul ejtve

FORDÍTOTTA GOITEIN VERONIKA

SYLVIA DAY

Rabul ejtve

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Sylvia Day: *Captivated by You*

Copyright © 2014 by Sylvia Day
Hungarian translation © Goitein Veronika, 2016

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítófotó: Edwin Tse
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

ISBN 978 963 293 592 8

Készült az Aduprint Nyomda Kft.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: Tóth Béláné

10. fejezet

– Jaj, de édesek így ketten! – Shawna nézte, ahogy Will és Natalie a színpadon az *I Got You Babe*-et énekl.

– Cukorbeteg leszek tőlük. – Manuel felállt, itallal a kezében. – Bocsi, de látok valami érdekesebbet.

Gideon vidáman a fülembe suttogott.

– Köszönj el, angyalka. Őt sem látjuk ma már.

Követtem a tekintetét, és láttam, hogy egy csinos, barna nő nyíltan szemez Manuellel.

– Csá, Manuel! – kiáltottam utána integetve. Aztán Gideonnak dőltem, aki elterpeszkedett a drága bőrfotelben. – Hogyhogy minden munkatársad ilyen jóképű?

– Úgy gondolod, hogy azok? – dörmögte, és az orrát a nyakamhoz meg a fülemhez dörzsölte. – Talán hamarosan jobb lesz megválnom tőlük.

– Te jó ég! – néztem fel a csillagos égre. – Ösember vagy, tudod?

Még szorosabban átfogta a csípőmet, és magához húzott. Térdtől vállig összesimultunk. Szétáradt bennem az öröm. Az előző nap sok nyűgje után olyan jó volt élvezni egymás társaságát.

Megumi odahajolt a középen álló, alacsony dohányzóasztal fölé. Egy négyszögletű teret foglalt el a társaságunk a VIP-részlegben, két szekcionált kanapé között.

– És *te* mikor mész a színpadra bolondot csinálni magadból?

– Hát... soha.

Néhány italtól és Cary osztatlan figyelmétől Megumi végre kezdte jól érezni magát. Legjobb barátom az *Only the Good Die Young* remek feldolgozásával indított, aztán felrángatta Megumit, és elénekelték az *(I've Had) the Time of My Life*-ot. Megumi ragyogva tért vissza az asztalunkhoz.

Nagyon hálás voltam Carynek, amiért gondoskodik róla. És ami még jobb, úgy tűnt, hogy Carynek nem áll szándékában faképnél hagyni minket, és hódító körútra indulni. Büszke voltam rá.

– Ugyan már, Eva! – gyözködött Steven. – Te választottad ezt a helyet. Muszáj énekelned.

– A húgod választotta – vágtam vissza Shawnára pillantva, de ő csak ártatlanul vonogatta a vállát.

– Ő már kétszer énekelt – ellenkezett Steven.

Hárítottam.

– Mark viszont még egyszer sem.

A főnököm megrázta a fejét.

– Ezzel mindenkinek csak szívességet teszek, hidd el.

– Ahogy én is. Rémes repedtfazék-hangom van.

Arnoldo felém tolta a táblagépet a dalmenüvel. Ez volt egész este az első megnyilvánulása az irányomban, attól eltekintve, hogy a bejáratnál köszönt. Egész este Magdalene-nel és Gage-vel foglalkozott, én pedig megpróbáltam ezt nem úgy értelmezni, hogy szándékosan nem vesz rólam tudomást.

– Nem igazság – tiltakoztam. – Összefogatok ellenem! Gideon sem énekelt még.

A férjemre pillantottam. Megvonta a vállát.

– Én felmegyek, ha te is.

Elkerekedett a szemem a meglepetéstől. Még sosem hallottam Gideont énekelni, el sem tudtam képzelni. Az énekesek a hangjukkal kifejezik és kimutatják az érzéseiket. Ezek szerint nagyon sok minden lapult a nyugodt felszín alatt.

– Akkor most már muszáj lesz – mondta Cary, és megbökte a menüt, ami találmra nyílt ki.

Kicsit összeszorult a gyomrom. Tehetetlenül bámultam a dalok listáját. Feltűnt az egyik.

Nagy levegőt vettem, és felálltam.

– Na jó. De magatokra vessetek. És nem akarom utólag hallgatni, hogy mekkora szopás volt.

Gideon is felállt, amikor én. Magához húzott, és a fülembe súgta:

– Nekem semmi kifogásom egy kis szopás ellen, angyalka.

Oldalba böktém. Hallottam mély hangú nevetését, ahogy felmentem a színpadra. Imádtam ezt a hangot, és imádtam, hogy vele tölthetem az időmet, hogy megfedkezhetünk a problémákról, hogy a barátainkkal lehetünk, akik szeretnek minket. Házasok voltunk, de még rengeteget kellett ismerkednünk egymással, és még rengeteg, barátokkal töltött este várt ránk. Reméltem, hogy a mai csak az első lesz a sok közül.

Már bántam, hogy a dallal, amit választottam, kockára tettem a törékeny békét. Mégsem változtattam meg a döntésemet.

Pacsit adtam Willnek, amikor Natalie-val elmentek mellettem visszafelé az asztalunkhoz. A táblagépbe is beírhattam volna a dalt, ahogy az ételt és az italokat rendeltük, de nem akartam, hogy Gideon meglássa.

Meg az is feltűnt, hogy a többi társaságnak várnia kellett a sorára, de a mi dalainkat gyorsan szólították. Reméltem, ha személyesen adom le a választott dal címét, azzal egy kis időt nyerek, hogy erőt gyűjtsek.

Tévedtem. Amikor jeleztem a hosztesznek a választásomat, azonnal begépelte.

– Akkor máris jöhetsz. A tiéd lesz a következő.

– Ugye csak viccelsz? – Az asztalunk felé pillantottam. Gideon rám kacsintott.

Ó, ezt még megkeserüli, de meg ám!

A csaj, aki a *Diamond*-ot énekelte, elhallgatott, és tapsvihar tört ki. Egész jó volt, de az élő zenekar is ügyesen elfedte a hibákat. Nagyon profik voltak. Reméltem, hogy engem is kihúznak a pácból.

Reszkettem, amikor felmentem a lépcsőn a színpadra. Az asztaltársaságunk füttyögni és ujjongani kezdett. Zavarom ellenére elnevettem magam. Megfogtam az állványon a mikrofont, és már kezdődött is. Ismerős dal, amit szerettem, és ez erőt adott, hogy elénekeljem.

Gideonra néztem, amíg az elejét énekeltem; eldaloltam neki, mennyire lenyűgöz. Még a zene mellett is hallottam, hogy nevetnek a rémes hangomon. Csak a saját asztaltársaságunk, de tőlük számítottam is erre.

A *Brave*-et választottam. Bátor. Bátornak is kellett lennem, hogy előadjam... Vagy örültek.

Végig a férjemet néztem, aki nem nevetett, nem is mosolygott. Csak nézett rám, ahogy Sara Bareilles dalszövegével elmondtam neki, hogy azt akarom, valljon színt, legyen bátor.

A fülbemászó dallam és a tehetséges zenekar hamar bemelegítette a közönséget, és néhányan elkezdtek velem együtt énekelni. A szívem megtámogatta a hangomat, és erőt öntött a csakis Gideonnak szánt üzenetembe.

Véget kellett vetnie a csendnek. El kellett mondania a családjának az igazságot. Nem értem, és nem is értük, hanem önmagáért.

Amikor a dal véget ért, a barátaim talpra ugrottak, én pedig felvillanyozva vigyorogtam. Szertartásosan meghajoltam, és nevettem, amikor a színpad előtti asztaloknál vadidegenek dicsérgettek, pedig nem érdemeltem meg. Ismertem az erősségeimet, és az énekhangom bizony nem volt a listán.

– Ez kurva jó volt! – lelkesedett Shawna, amikor

visszamentem az asztalunkhoz. Szorosan megölelt.
– Ez a te dalod volt, csajszi.

– Majd adok én neked – mondtam szárazon, és éreztem, hogy ég az arcom, amikor a társaság többi tagja is dicsérni kezdett. – Szégyellhetitek magatokat.

– Hú, kislány! – dörmögte Cary, és nevetett a szeme.
– Te sem lehetsz jó mindenben. Megnyugodtam; neked is vannak hibáid, mint bárki másnak.

Nyelvet öltöttem rá, és felkaptam a vodkát áfonyalével, ami már várt rám.

– Te jössz, Rómeó – cukkolta Arash vigyorogva Gideonra.

A férjem bólintott, és rám nézett. Nem tudtam leolvasni az arcáról a gondolatait, és aggódni kezdtem. Nem lágyult el az ajka, sem a szeme; egyáltalán nem tudtam, mi jár a fejében.

Aztán valami barom elkezdte az „Aranylány”-t.

Gideon tartása megmerevedett, állkapcsa megfeszült. A keze után nyúltam, és megszorítottam. Kicsit megkönnyebbültem, amikor viszonzta a szorítást.

Megcsókolta az arcom, és a színpad felé indult, könnyedén keresztülvágva a tömegen. Néztem, és láttam, hogy más nők is megfordulnak utána. Persze elfogult voltam, de akkor is tudtam, hogy ő itt a legjobb pasi.

Tényleg büntetni kéne, ha valaki ilyen szexi.

Arnoldóra és Arashra néztem.

– Hallottátok már valaha énekelni?

Arnoldo megrázta a fejét.

Arash felnevetett.

– A fenét. Egy kis szerencsével úgy fog énekelni, mint te. Cary szavaival élve ő sem lehet jó mindenben, különben megutáljuk.

A színpadon éneklő srác befejezte. Gideon már fent is volt. A szívem, ki tudja, miért, ugyanolyan vadul vert,

mint amikor én álltam a színpadon. Izzadt a tenyerem, beletöröltem a szoknyámba.

Tartottam tőle, hogy milyen lesz Gideont odafent látni. Bár nem akartam, de a fejembe fészkelte magát a gondolat, hogy Brettnek ebben nehéz lesz a nyomába érni. Most, hogy hallottam az „Aranylány”-t, még ha olyasvalakitől is, akinek nem lett volna szabad mikrofont adni a kezébe, a két világ súrolta egymást.

Gideon gyakorlott mozdulattal leakasztotta az állványról a mikrofont, mintha már ezerszer csinálta volna. A közönség soraiban megvadultak a nők, és kiabáltak, hogy milyen szexi, meg kétértelmű megjegyzéseket tettek, amelyeket Gideon elengedett a füle mellett. A külseje is csábító volt, de a magabiztos, lendületes kisugárzása még inkább.

Látszott rajta, hogy tudja, hogy kell eszméletvesztésig dugni egy nőt. Ó, de még mennyire, hogy tudta.

– Ezt a dalt a feleségemnek küldöm – mondta.

Egy pillantással jelzett a zenekarnak, hogy kezdjék. Felgyorsult a pulzusom az ismerős basszustól.

– Lifehouse! – tapsolt lelkendezve Shawna. – Imádom!

– Máris a feleségének nevez? – kiabálta Megumi felém hajolva. – Te aztán nagy mázlista vagy!

Nem néztem rá. Nem tudtam elfordítani a tekintetemet Gideonról. Egyenesen a szemembe nézve énekelte buján rekedtes hangján, hogy változást akar, és szomjazik az igazságra.

Válaszolt a dalomra.

Könnybe lábadt a szemem, és a szívem gyorsabban dobogott. Hogy is gondolhattam őt érzéketlennek? Istenem, egészen elolvadtam tőle. Kitérta nekem a lelkét a hangja minden rezgésével.

– Aztakurva! – meredt Cary a színpadra. – Tud énekelni a fickó.

Én is csüggttem a hangján, minden szaván, hallottam az üzenetét, hogy szalad utánam, és egyre jobban szerelembe esik. Fészkelődtem a széken, annyira beindultam.

Gideon mindenki figyelmét magára vonta. A sok énekhang közül, amiket végighallgattunk az este folyamán, az övé volt a legprofibb. Ott állt a színpadot megvilágító egyetlen fénysugárban, terpeszállásban, elegánsan öltözve, és egy rockszámot énekelt, de olyan jól, hogy más változatban már el sem tudtam képzelni. Nem lehetett összehasonlítani Brettével sem a fellépését, sem az én reakciómat.

Önkéntelenül felpattantam, és átvágtam a tömegben, hogy odarohanjak hozzá. Gideon befejezte a dalt, és a tömeg nyüzsgő üdvrivalgásba kezdett, elvágva az utamat. Elvesztem a kavalkádban, túl alacsony voltam, hogy átlássak a vállak fölött.

Megtalált, és átfurakodott a sokaságon, hogy a karjaiba vegyen. A szája vadul a számra tapadt, amitől megint füttyülés és kiáltás tört ki. A háttérben hallottam, hogy a zenekar új dalba kezd. Jóformán felmásztam Gideonra, úgy lihegtem a fülébe:

– Most!

Nem kellett magyaráznom. Letett, megfogta a kezem, keresztülvezetett a báron, hátra a konyhán át a személyzeti lifthez. Rátapadtam, mielőtt még becsukódhatott volna az ajtó, de ő elővette a telefonját, és a füléhez emelte. Félrehajtotta a fejét, én pedig lázasan csókoltam a nyakát.

– Hozza ide a limuzint – parancsolta gyorsan, aztán zsebre vágta a telefont, és visszacsókolt. A csókjában lángolt az eddig elfojtott szenvedély. Mohón faltam, az alsó ajkát a fogaim között tartottam, és nyalogatva kóstolgattam. Felnyögött, amikor a lift párnázott falá-

nak löktem, és a kezem végigsiklott a mellkasán, majd a kezembe vettem jókora erekcióját.

– Eva... Jézusom...

Megállt a lift, és Gideon gyorsan karon fogott, türelmetlenül, sietve tolt maga előtt kifelé az ajtón. Kimentünk egy személynzeti váróból az előtérbe, átmanővereztünk a tömegben, míg végre kiléptünk a nyári éjszakába. A limuzin már várt.

Angus kipattant, és gyorsan kinyitotta a hátsó ajtót. Bemásztam, Gideon szorosán követett.

– Ne menjen messzire – mondta Angusnak.

Beültünk a hosszú ülésre, távol egymástól, és még egymás pillantását is kerültük, amíg a helyére nem emelkedett a sofört az utastértől elválasztó fal, és el nem indult a kocsi.

Abban a pillanatban, hogy a helyére került a válaszfal, hátradőltem az ülésen, felrántottam a szoknyámat, és merészen letéptem magamról a ruhát, alig várva, hogy Gideon rám vesse magát.

Letérdelt a kocsipadlójára, és lehúzta a cipzárt a nadrágján.

Kibújtam a bugyimból, és a szandállal együtt lerúgtam.

– Angyalka! – A hangjától elöntött a várakozás.

– Nedves vagyok. Nedves vagyok – ismételtetem, mert nem akartam előjátékot, nem akartam várni.

Azért letesztelte, megfogta a puncimat. Az ujjja simogatta a csiklómat, belém nyomult.

– Jézusom, Eva, szinte ázol!

– Hadd lovagoljalak meg! – kértem, és elhajoltam az ülés támlájától. Diktálni akartam a tempót, a mélységet, a ritmust.

Gideon térdig letolta a nadrágját és a bokszeralsóját, aztán leült a hosszú ülésre, és elhúzta az útból az in-

gét. A farka vastagon, hosszan emelkedett ki a combjai közül, ugyanolyan vad és gyönyörű volt, mint minden porcikája.

A lábai közé térdeltem, és mindkét kezemmel simogattam a péniszét. Forró volt, és selymesen sima. A szám azonnal, ösztönösen rátapadt. Felszisszent, hátrahanyatlott a feje, és megragadta a lófarokba kötött hajamat.

Lehunyta a szemét.

– *Igen.*

Körbenyaltam a széles makkot, ízlelgettem, éreztem, ahogy a vastag erek lüktetnek a markomban. Megszorítottam az ajkammal, aztán elengedtem, majd újra bekaptam.

Felnyögött, és felfelé feszült a teste, mélyebbre nyomulva a számba.

– Kapd be mélyen.

Fészkelődve engedelmeskedtem, örülten felizgatott a gyönyöre. Kinyitotta a szemét, és lejjebb hajtotta a fejét, hogy lásson.

– Gyere ide – mondta halkán, parancsolón. Beleborzongtam.

Felkapaszkodtam a gyönyörű testére, az ölébe ültem, és átkaroltam a vállát.

– Tűzforró vagy.

– Én? Hiszen te lángolsz, angyalka.

Fölé helyezkedtem a csípőmmel.

– Várj, amíg megérezed, milyen vagyok belül.

Átnyúlt mellettem, megfogta a farkát, és tartotta nekem, ahogy lassan ráereszkedtem. Megremegett a lábam, ahogy vaskos makkja belém hatolt és kitöltött.

– *Gideon.* – Sosem tudtam betelni az érzéssel, hogy a magáévá tesz, hogy birtokol.

Szorosan fogta a csípőmet, és megtámasztott. Mé-

lyebben magamba fogadtam, néztem, ahogy félig lehunyja a szemét. Morajló zaj vett körül minket, egyre forróbb és nedvesebb lettem.

Akárhányszor is lett az enyém, mindig többet akartam. Akartam, ahogy reagált rám, mintha mindig új lenne az érzés, mintha valami olyat adtam volna neki, amit sehol máshol nem kaphat meg.

Az ülés támláját fogtam, és köröztem a csípőmmel, kicsit többet befogadva. Éreztem, milyen mélyen nyomul belém, de nem tudtam egészen magamba zárni. Pedig akartam. Az egészet akartam.

– Legelőször – suttogta rekedten, és le nem vette rólam a szemét. – Itt lovagoltál meg. Megőrijítettél. Teljesen elcsavartad a fejem.

– Annyira jó volt – ziháltam, veszélyesen közel az orgazmushoz. Olyan vastag volt, és olyan kemény... – Ó, istenem! Most még jobb!

Erősen szorította a csípőmet.

– Most még jobban kívánlak.

Zihálva a homlokához érintettem a homlokom.

– Segíts.

– Kapaszkodj! – Lejebb húzta a csípőmet, és felfelé lökött, belém nyomult. – A tiéd, Eva. Mind a tiéd.

Felsikoltottam, és csúszkáltam rajta, ösztönösen mozogva egészen magamba fogadtam.

– Igen... igen... – ziháltam, és fel-le mozogtam kemény erekcióján.

Gideon arca eltorzult a vágytól, a sóvárgástól.

– Olyan keményen fogok beléd élvezni, hogy egész éjszaka magadban érzel majd – ígérte sötétén.

A hangja... ahogy a színpadon állt... Még soha nem voltam ennyire felizgulva. Nem csak ő fog hatalmasat élvezni.

A feje hátrahanyatlott az ülésen, a mellkasa zihált, a gyönyörtől érdesen felmordult. Elengedett, és az öklét az

üléshez szorította. Engedte, hogy úgy dugjunk, ahogy én akarom, hogy úgy mozogjak, ahogy nekem jó.

Ívben megfeszült a testem, és felsikoltva eléleztem. Az egész testem remegett, belül lüktetve megragadtam a farkát. Lassult a ritmusom, elhomályosult a látásom. Hosszan felnyögtem a szédítő megkönnyebbüléstől.

Megfordult a világ; a hátamon feküdtem, Gideon fölém hajolt, a bal lábam alá nyúlt, és a vállára emelte. A lábát a padlóra támasztotta, és egyre gyorsabban, egyre mélyebben mozgott bennem. Nagyon mélyen.

Vonaglottam. Olyan jó volt, hogy szinte fájt.

Leszorított, védtelenül, kitérülve, és most ő használt engem, ahogy én őt. Minden önuralma elszállt a vágytól, hogy elélezhessem. Én is majdnem a csúcson jártam újra az erőteljes lökésektől, a vad szenvedélytől, ahogy nedves, lágy belsőmben nyomult a farka.

– Szeretlek – nyögtem, és feszülő combját simogattam.

A nevemet morogta, és elélezett. Összeszorította a fogát, a csípőjét a csípőmhöz nyomta, mélyen dugott. Engem is magával ragadott, amikor éreztem, hogy belém lövell.

– Olyan jó – nyögte, és együtt mozgott a lüktetésemmel.

Együtt ziháltunk és szorítottuk egymást.

A nyakamhoz fúrta az arcát.

– Szeretlek.

Könnybe lábadt a szemem. Nagyon ritkán mondta ki.

– Mondd újra – kérleltem, és magamhoz szorítottam.

A szája a számhoz ért.

– Szeretlek...

– Még! – követelőztem, és megnyaltam a szám.

Gideon a vállá fölött rám pillantott. A serpenyőben sza-

lonna sercegett, és összefutott a nyál a számban még egy szeletért.

– És én még azt gondoltam, hogy két csomag szalonna elég lesz a hétvégére.

– Ivászat után tanácsos zsírosat enni – mondtam, és az ujjammal feltöröltem a tányérról egy kis zsírt, majd lenyaltam. – Már ha nem vagy másnapos.

– De az vagyok – lépett be a konyhába Cary egy szál farmerben, amit be sem gombolt rendesen. – Van sör?

Gideon a villával a hűtő felé intett.

– Az alsó fiókban.

A fejemet ingatva néztem a legjobb barátomra.

– Kutyaharapást szőrével?

– Naná. Mindjárt szétmegy a fejem. – Cary elővett egy sört, és mellém ült a konyhaszigetnél. Kinyitotta a sört, és egyetlen korttyal felhajtotta a felét.

– Hogy aludtál? – kérdeztem, és reméltem a legjobbakat.

Cary a szomszédos, egy hálósobás lakásban töltötte az éjszakát, és reméltem, hogy tetszett neki. Ugyanolyan békebeli, gyönyörű részletekkel volt kialakítva, mint Gideon penthouse lakása, és a bútorok is hasonlóak voltak. Tudtam, hogy Cary ízlése modernebb, de a Central Parkra nyíló kilátás pazar kárpótlás volt. A többin lehetett változtatni, csak szólnia kellett.

Letette a sörösüveget.

– Úgy aludtam, mint a bunda.

– Tetszik a lakás?

– Hát persze. Hogyne tetszene!

– Szeretnél itt lakni? – faggattam.

Cary féloldalasan elmosolyodott.

– Naná, kislány. Álomlakás. Köszí a szánalomkufircot, Gideon.

A férjem hátrafordult a tűzhelytől egy tányér szalonnával a kezében.

– Se szájalom, se kufirc nem szerepel az ajánlatban – mondta szárazon. – De egyébként szívesen.

Tapsoltam.

– Hurrá! Nem is lehetnék lelkesebb.

Gideon bekapott egy falat szalonnát. Előrehajoltam, és kitátottam a számat, ő pedig hagyta, hogy leharapjak egy kicsit belőle.

– Ne már – morgott Cary. – Így is kavarog a gyomrom. Finoman megböktem.

– Fogd be.

Elvigyorodott, és kiitta a sört.

– Muszáj titeket piszkálnom. Különben ki fogja megakadályozni, hogy pár év múlva ti is az *I Got You Babe*-et énekeljétek?

Elmosolyodtam, ahogy eszembe jutott Will és Natalie. Még jobban megkedveltem Willt, és kiderült, hogy a barátnője is nagyon szimpatikus.

– Hát nem imádnivalóak? Középiskolás koruk óta együtt vannak.

– Épp erről beszélek – dörmögött Cary. – Ha elég hosszú időt töltesz valakivel, vagy veszekedni kezdtek, vagy visszavonhatatlanul giccsparádévá váltok.

– Mark és Steven is évek óta együtt vannak – ellenkeztem. – És nem is veszekszenek, nem is turbékolnak nyilvánosan.

– De ők melegek, Eva – meredt rám Cary. – Semmi ösztrogén, ami drámát okozhat.

– Úristen, micsoda szexista disznó vagy! Ezt ugye nem mondod komolyan?

Cary Gideonra pillantott.

– Tudod, hogy igazam van.

– Jobb lesz, ha megyek – jelentette be Gideon, és felkapott három szelet szalonnát.

– Hé! – kiabáltam utána, ahogy kivonult a nappaliból.